

Õiguskantsler

Hr Indrek Sirk
Advokaadibüroo Sirk & Saareväli
ab@sirk.ee

Teie 20.06.2013 nr

Meie 25.07.2013 nr 7-4/130948/1303323

Vastus

Austatud hr Sirk

Pöördusite minu poole 25.06.2013 Õiguskantsleri Kantseleisse saabunud kirjaga, milles tõstatasite küsimuse politsei tegevusest sõidukite omanike subjektiivsete õiguste ja vabaduste kaitsmisel.

Täpsemalt leiate, et politsei tegevus sekkumata jätmisel eraõigusliku parkla omaniku või parklaoperaatori tegevusse, kui viimane teisaldab parklas asuva sõiduki, väites, et parkimise eest on jäetud tasu maksmata ning nõudes sõiduki valduse tagastamise tingimusena parkimistasu, leppetrahvi ja teisaldamiskulude tasumist, on õigusvastane. Teie väitel piirdub politsei tegevus sellistel juhtudel enamasti sõiduki omanikule tehtud soovitusel jõuda sõiduki teisaldanud isikuga kokkuleppele. Leiate, et politsei selline praktika on vastuolus politsei- ja piirivalve seaduse (edaspidi PPVS) § 1 lg 2 ja § 3 lg 1 p-ga 1 (politsei pädevus avaliku korra tagamisel) ning jätab autojuhid parklaomanike meelevalda.

Õiguskantsleri pädevusse kuulub kahe põhivaldkonnana õigustloovate aktide põhiseaduslikkuse ja seaduslikkuse üle järelevalve teostamine, nn normikontrolli menetlus (õiguskantsleri seaduse (edaspidi ÕKS) §-d 15-18) ja järelevalve põhiõiguste ja vabaduste järgimise üle avaliku võimu asutuste poolt, nn ombudsmani menetlus (ÕKS §-d 19 -35⁴).

Käesoleval juhul olete vaidlustanud politsei tegevuse isikute subjektiivsete õiguste tagamata jätmisel, mitte õigusnormide põhiseaduspärasuse kontrollimist. Seega olete soovinud nn ombudsmani menetluse alustamist õiguskantsleri poolt. Ombudsmani menetluse alustamise eelduseks on isiku subjektiivsete õiguste rikkumine ning õiguskantsleri poole pöörduda saab isik oma rikunud õiguste kaitsmiseks kas ise või esindaja kaudu, kes esitab ühtlasi esindusõigust tõendava dokumendi (ÕKS § 19 lg 1, § 23 lg 1 ja lg 4). Teie poolt esitatud avaldus käsitleb politsei tegevust üldistatult seoses mitmete isikute suhtes toimunuga ning sellest ei nähtu, et Te oleksite esitanud avalduse oma subjektiivsete õiguste kaitsmiseks. Kuigi avaldusele on lisatud ka helifail näitega ühest konkreetsest juhtumist, ei ole Te avaldust esitanud ka nimetatud isiku volitatud esindajana.

Tutvusin Teie avaldusega ning otsustasin selle siiski menetlusse võtta. **Menetluse tulemusena ma ei tuvastanud, et politsei tegevusest avalduses kirjeldatud asjaoludel lähtuks isikute põhiõiguste või vabaduste rikkumine.**

Seisukoha kujundamisel olen tuginenud neile asjaoludele, mis on Teie avaldusest tuvastatavad. Kuna Teie avaldus esitab teavet politsei praktika kohta üldistatult (va viide ühele konkreetsele juhtumile), siis on ka õiguskantsleri seisukoht kujundatud seda teavet üldistatult arvesse võttes. Seega ei tulene sellest, et politsei tegevus mõnel konkreetsetel juhtumil PPVS § 7² lg-t 2 kohaldades ei võiks isikute õigusi rikkuda, nt kui tuvastamata jäetakse järelevalvemenetluse alustamise otsustamiseks olulised asjaolud vmt.

1. Kaitsekohustus ja selle põhiseaduslik alus

1. Politsei PPVS § 1 lg-st 2 ja § 3 lg 1 p-st 1 tulenev kohustus kaitsta avalikku korda ning selle osana ka inimeste subjektiivseid õigusi ja vabadusi on tagasi viidav riigi üldisele põhiseaduslikule kaitsekohustusele, mille täitmise nõudmiseks annavad õiguse kaitsepõhiõigused.

2. Põhiseaduse § 13 lõikes 1 tuleneb üldine kaitsepõhiõigus ja põhiseaduse järgnevatest (vabaduspõhiõigusi ette nägevatest) paragrahvidest erilised kaitsepõhiõigused.¹ Õigusteoorias üldlevinud seisukoha järgi peegeldub kaitsepõhiõiguste olemasolus põhiseadusandja väärtushinnang, et vabaduspõhiõigustega kaitsmise vääriliseks tunnistatud õigushüved kujutavad endast universaalseid väärtusi, mis ei vaja kaitsmist üksnes avaliku võimu tegevuse vastu, vaid ka kolmandate isikute tegevuse vastu, kes neid võivad kahjustada. See seondub arusaamaga, et ühegi isiku õigused ja neist tulenev tegevusruum ei ole piiramatult: iga isiku tegevuse õigusliku lubatavuse piir on põhiseaduse § 19 lg 2 kohaselt teise isiku samaväärsed õigused² (tekib nn põhiõiguste kolmikmõju kaitstava isiku, riigi ja selle isiku vahel, kelle õigusi riik kaitseesmärgiga piirab).

3. Kaitsepõhiõigused ja kaitsekohustused on leidnud ühemõttelist tunnustamist ka Euroopa Inimõiguste Kohtu praktikas³ Euroopa Inimõiguste Konventsiooni sisustamisel ning Euroopa Kohtu praktikas Euroopa Liidu õiguse tõlgendamisel.

4. Kaitsepõhiõiguste olemasolust aga ei tulene riigi kohustust isikute õigusi ja vabadusi oma otsese sekkumisega piiramatult kaitsta. Üldiselt levinud arusaama järgi on riigil lai kaalutlusruum selle määramiseks, mil määral ja milliste vahenditega ta seda kohustust täidab.⁴ Riigi kaitsekohustust on rikutud üksnes juhul, kui kaitse tase jääb konkreetsetel juhtumil allapoole teatud alammäära. See alammäär tuleb kahtluse korral kindlaks määrata kaaludes eelkõige kaitstavat õigust kolmanda isiku põhiõigusega⁵, mida õiguse kaitsmiseks tuleb piirata. Samas tuleb kaalumisel arvestada ka muude põhiseaduslike väärtustega nagu menetlusökoonoomia jmt.

¹ M. Ernits. Eesti Vabariigi põhiseadus. Kommenteeritud väljaanne. Tallinn, 2012. Kommentaar §-le 13, lk 181, p 2 jj.

² Nt RKKKo 26.08.1997, 3-1-1-80-97, p I

³ Vt nt elu kaitse kohta Osman vs. Ühendkuningriik 28.10.1998 nr 87/1997/871/1083

⁴ M. Ernits. Eesti Vabariigi põhiseadus. Kommenteeritud väljaanne. Tallinn, 2012. Kommentaar §-le 13, lk 182, p 2.2.

⁵ Nt RKPJKo 14.04.2003, 3-4-1-4-03, p 17, vt ka viide 4, lk 184, p 3.4.

5. Üheks selliseks kaitsekohustuse piiranguks tuleb lugeda ka õiguste subsidiaarse kaitsmise põhimõtet politseiõiguses, mida väljendab PPVS § 7² lg 2. See norm piirab isikute subjektiivsete õiguste kaitsmise teatud kindlate eelduste esinemisega, tehes nii erandi politsei üldisest avaliku korra kaitsmise pädevusest. Subsidiaarsuse põhimõte lähtub arusaamast, et oma subjektiivsete õiguste ja vabaduste kaitsmine on igaühe enda kohustus ulatuses, milles efektiivset kaitsmist on võimalik temalt eeldada. Riik peab õiguste kaitsmiseks sekkuma üksnes siis, kui isikult endalt ei saa oma õiguste efektiivset kaitsmist eeldada ja need hüved vajavad lähtuvalt avalikust huvist erilist kaitset. Ühelt poolt tuleneb see riigi vahendite paratamatust piiratusest, mis sunnib valima erinevate kaitset vajavate hüvede prioriteetsuse vahel, teiselt poolt aga tähendab, et riik käsitleb inimest kui iseseisvat vastutus- ja otsustusvõimelist subjekti, kes teeb oma põhivalikud, sh valikud enda kaitsmiseks kolmandate isikute eest, ise. Eelkõige saab oma õiguste selline iseseisev kaitsmine seisneda hagiga tsiviilkohtu poole pöördumises. Et isik saaks ennast ise efektiivselt kaitsta, selleks peab riik looma kohased menetlused ja institutsioonid, kohustused selleks tulenevad eelkõige PS §-dest 14 ja 15 (üldine põhiõigus tõhusale õiguskaitsele ja ausale õigusemõistmisele)⁶.

2. Õiguste subsidiaarse kaitsmise põhimõte PPVS-is

6. PPVS § 7² lg 2 kirjeldab politsei sekkumise subsidiaarsuse põhimõtet kolme kumulatiivselt ehk samaaegselt esineva eelduse kaudu. Nendeks on:

- 1) kohtulikku õiguskaitset ei ole võimalik õigel ajal saada;
- 2) õiguse realiseerimine ei ole ilma politsei sekkumiseta võimalik või on oluliselt raskendatud;
- 3) ohu tõrjumine on avalikes huvides.

7. Eelduste kumulatiivsus tähendab, et kui vähemalt üks neist puudub, siis ei kuulu õiguse tagamine avaliku korra esemesse PPVS-i tähenduses ning selle kaitsmist ei saa lugeda politsei ülesannete hulka kuuluvaks.

8. Tuginedes korrakaitseseaduse (edaspidi KorS) eelnõu seletuskirjale⁷, võib väita, et määratlemata õigusmõisted „ei ole võimalik õigel ajal saada“ ja „õiguse realiseerimine ei ole

⁶ Vt nt RKPJKo 17.07.2009, 3-4-1-6-09, p-d 15, 20, 22

⁷ Korrakaitseseaduse (edaspidi KorS) eelnõu seletuskirjas (KorS on olnud PPVS-i asjakohase normi kujundamise otseseks eeskujuks ning on sõnastatud täpselt samal viisil) on nende eelduste sisu ja riigi kaitsekohustuse ulatust selgitatud järgmiselt: „...avaliku korra lai mõiste hõlmab ühtlasi isikute subjektiivsete õiguste kaitset. Siia kuuluvad nii isikute põhiõigused ja vabadused, muud avalik-õiguslikud subjektiivsed õigused kui ka eraõiguslikud varalised või mittevaralised õigused. Üldjuhul tuleb lähtuda eeldusest, et oma isiklike õiguste ja vabaduste kaitsmiseks saab iga isik kasutada tema käsutusse seadustega antud õiguskaitsevahendeid ning oma õiguste kaitsmine on igaühe enese ülesanne. Eelkõige on selliseks vahendiks PS § 15 lõikega 1 igaühele tagatud õigus pöörduda oma õiguste ja vabaduste rikkumise korral kohtu poole. Seega on isikute subjektiivsete õiguste kaitsmine eelkõige kohtuvõimu funktsiooniks. Kui täitevvõim korrakaitseorganite näol hakkaks lahendama isikute õigusi ja vabadusi puudutavaid küsimusi, konkureerides kohtuvõimuga, tooks see kaasa võimude lahususe põhimõtte rikkumise, tekiks õiguskindlusetus ja omavoliloht. Korrakaitseorganid ei suuda ega peagi suutma igal juhtumil kindlaks teha isikute vahelisi tegelikke õigussuhteid, mis eraõiguslike vaidluste lahendamisel võib olla vägagi keeruline. Samas ei oleks ainult kohtuliku kaitse rakendamisega mõnedel juhtudel isikute õiguste efektiivne kaitse isegi esialgse kohtuliku õiguskaitse vormis (nt esialgne õiguskaitse tsiviilkohtumenetluse seadustiku (edaspidi TsKMS) 40. peatüki kohaselt) rikkumise toimumise kiirust arvestades üldse võimalik. Sageli võib üksikisiku õiguste riive olla nii tugev, et muutub oluliseks kogu ühiskonna seisukohalt. Kui kedagi rünnatakse või rõõvitakse kellegi vara, peab sellise

võimalik“ tuleb igakordselt hinnata lähtudes õigushüve ja seda ähvardava ohu iseloomust. Eelkõige tuleneb nimetatud normist, et kaitse tuleb tagada, kui õigushüve läheks ilma selleta kaotsi või tekiks hüvele sisuliselt korvamatut kahju selle iseloomu ja kahjustamise viisi arvestades juba enne, kui isik jõuaks oma õigust kasvõi tsiviilkohtumenetlusliku esialgse õiguskaitse vormis kaitsta, rääkimata korralise kohtuliku kaitse saamisest. Sellise olukorraga võib olla tegemist nt juhul, kui vahetusse ohtu sattub isiku elu, sest on selge, et piisavalt kiire kohtusse pöördumine ei ole siin võimalik ja surma saabumisel ei oleks tekkinud kahju võimalik enam sisuliselt heastada. Piirangud subjektiivsete õiguste kaitsmisele seab ka avaliku huvi kriteerium, sest avalikku huvi õiguse kaitsmiseks saab eeldada vaid piiratud juhtudel (vt allmärkus 7).

9. Kui politsei sekkumine subjektiivsete õiguste kaitsmiseks osutub vajalikuks, võib see olla põhimõtteliselt kahesugune: otsene subjektiivsete õiguste kaitsmisele suunatud tegevus (nt politsei päästab aktiivselt tegutsedes isiku elu) ja politsei tegevus eelduste loomiseks, et isik saaks ise oma subjektiivseid õigusi kaitsta (nt vara kahjustanud isiku tuvastamine politsei poolt, et kahjustatu teaks, kelle vastu oma õiguste kaitsmiseks kohtu poole pöörduda).

10. Isikute subjektiivsete õiguste kaitsmisel ei saa ka unustada, et PPVS § 1 lg 2 ja § 3 lg 1 p 1 käsitlevad üksnes politsei pädevust politsei järelevalve menetluses. Samas toimub isikute (kannatanute) õiguste kaitsmine ka süüteomenetluste kaudu, mille läbiviimine kuulub PPVS § 3 lg 1 p 7 kohaselt samuti politsei pädevusse. Süüteomenetluse alustamisel lähtub politsei kriminaalmenetluse seadustikust ja väärteomenetluse seadustikust tulenevatest reeglitest. Seetõttu peab politsei isiku õiguste kahjustamise kohta teabe saamise korral kontrollima alati ka seda, kas selles ei ole süüteo tunnuseid.

3. Eeltoodud põhimõtete rakendamine avaldusealustele juhtumitele

11. Teie poolt kirjeldatud juhtumitele õigusliku hinnangu andmiseks tuleb seega jõuda selgusele, kas esinesid politsei järelevalve menetluse raames sekkumise tingimused PPVS § 7² tulenevaid piiranguid arvestades. Samuti seda, kas politsei tegi piisavalt, et nende asjaolude olemasolu välja selgitada.

12. Nagu juba märgitud, seab PPVS § 7² lg 2 sekkumise esimeseks tingimuseks, et kohtulikku õiguskaitset ei ole võimalik õigel ajal saada. Selgitasin juba eespool oma arusaama määratlemata

---

tegevuse kiirest peatamisest olema huvitatud ühiskond tervikuna. Ohver on sellises situatsioonis n-ö üldsuse esindaja, tema abistamiseks on olemas avalik huvi. Sellisteks juhtumiteks ongi vaja ette näha erandid isikute õiguste kaitsmiseks riikliku järelevalve meetmetega. Käesolev eelnõu kirjeldab erandit kolme kumulatiivselt esineva eelduse kaudu:

- 1) kohtulikku õiguskaitset ei ole õigeaegselt võimalik saada;
- 2) korrakaitseorgani sekkumiseta ei ole õiguse realiseerimine võimalik või on oluliselt raskendatud;
- 3) ohustatud on avalik huvi.

Niisiis peab lisaks õiguskaitse kiire saamise võimaluse puudumisele olema ka reaalne oht, et individuaalne õigushüve läheb kaotsi või kaitsega viivitamine tekitab sellele hüvele olulise kahju. Pole võimalik päris üheselt määratleda juhtumeid, mil isiku õiguse rikkumine ohustab ühtlasi avalikku huvi. Avaliku huvi olemasolu võib eeldada, kui rikkumine võib ohustada määratlemata arvu isikute subjektiivseid õigusi ja vabadusi. Lihtsustatult öeldes võiks avaliku huvi olemasolu eeldada peaaegu alati, kui ohtu on sattunud isiku niivõrd kaalukad õigused nagu õigus elule, tervis või vabadus. Seevastu nt omandipuutumatuse rikkumisel pole alati *a priori* ohus avalik huvi, vaid seda saab eeldada mõne täiendava tingimuse samaaegsel esinemisel, eriti kui rikkumine kujutab endast ühtlasi süütegu.“ KorS eelnõu seletuskiri lk 20-21, kättesaadav: www.riigikogu.ee

õigusmõiste „õigel ajal“ sisust selle normi kontekstis. Teie poolt kirjeldatud juhtumite asjaolusid arvestades ei ole minu meelest põhjust arvata, et sõidukiomanikul puuduks võimalus oma õigusi kohtus õigel ajal kaitsta. Sõidukiomanikku takistatakse käesoleval juhul oma omandiõiguse teostamisel. Takistajaks on eraõiguslik isik, kes tegutseb eraõiguslikus suhtes (kuivõrd pole alust arvata, et ta tegutseks avaliku ülesande täitjana ja rakendaks avaliku võimu volitusi). Sõiduki omandiõiguse teostamine tõkestatakse selle valdamisele piirangu seadmisega sõiduki teisaldamisel kinnisesse hoiukohta, kus (eeldatavalt) tagatakse sõiduki säilimine. Nendel asjaoludel ei ole arusaadav, milles võiks seisneda õigeaegse kohtusse pöördumise võimatus sõiduki omaniku jaoks. Talle kuuluva hüve säilimine kohtumenetluseks kuluva aja jooksul peaks olema tagatud. Pole võimalik näha ka muud takistust, mis piiraks kohtusse pöördumise võimalust.

13. Kuna eeldused politsei sekkumisele isiku subjektiivsete õiguste kaitsmiseks on seaduses sätestatud kumulatiivselt, siis puudub alus sekkumiseks juba ühe eelduse puudumise korral. Siiski kontrollin järgnevas ka teiste politsei sekkumise eelduste esinemist.

14. Minu arvates ei ole võimalik näha ka takistusi, mis teeksid õiguse realiseerimise politsei sekkumiseta võimatuks või raskendaks seda oluliselt. Teie avaldusest ei tulene, et Teie poole pöördunud sõidukiomanikele ei oleks olnud teada, kelle valduses tema sõiduk on, st kelle poole tal tuleks kokkuleppe sõlmimiseks pöörduda või kelle vastu hagi esitada. Ka avaldusele lisatud salvestus näitab, et politsei poole pöördunud isikul oli ülevaade, kes ja mis põhjusel oli tema sõiduki teisaldanud. Seega on kohtusse pöördumine võimalik.

15. Kohtu poole pöördumist oluliselt raskendavaks asjaoluks ei ole minu arvates võimalik lugeda ka seda, et nõude summa, mille tagamiseks sõiduki valdamine tõkestatakse, on üldjuhul suhteliselt väike ja kohtu poole pöördumine ebamugav. Inimesed astuvad igapäevaelus tihti eraõiguslikesse suhetesse, kus nende vahel tekkivad varalised nõuded on suhteliselt väikesed. Sellest ei saa aga tuleneda, et oma õiguste rikkumise korral peaks neil alati olema võimalik kaitsta oma õigusi politsei järelevalve menetluses. Politsei järelevalve ei saa olla tsiviilkohtumenetluse alternatiiv väikesemahuliste varaliste nõuete korral.

16. Kolmandaks pole kirjeldatud juhtumite korral minu arvates võimalik näha ka avalikku huvi, mis õigustaks politsei sekkumist. Nagu märgitud ka KorraKS-i seletuskirjas, on omandipuutumatuse riivete korral võimalik avaliku huvi kriteeriumi täidetust eeldada üksnes piiratud juhtudel.

17. Kokkuvõttes puuduvad käesoleval juhul minu arvates eeldused, millest lähtudes tuleks politsei järelevalve menetluse raames sõidukiomaniku õiguste kaitsmiseks sekkuda. Samas tuleb arvestada, et politsei sekkumiskohustus võib tekkida ka muudel õiguslikel alustel politsei järelevalve menetluse kõrval. Nii tuleb politseil ka kontrollida, kas parklaomaniku tegevust ei keela mõni muu avaliku õiguse norm või ei ole sõiduki teisaldamine kvalifitseeritav süüteona. Sellistel juhtudel tuleneb sekkumiskohustus juba muudest õiguslikest alustest. Teie poolt kirjeldatud asjaoludel ei ole minu arvates siiski ka alust eeldada, et parklaomaniku tegevus täidaks mõne varavastase süüteo koosseisu (karistusseadustiku 13. peatükk), sest tal puudub tahe sõidukit oma omandisse pöörata, selle kasulikke omadusi tarbida, sellest vilja saada vmt.⁸

⁸ Vt J. Sootak Karistusseadustik. Kommenteeritud väljaanne. 3. trükk, 2009, lk 525 jj.

Sõidukit hoitakse üksnes tagatisena oma väidetava rahalise nõude kaitsmiseks. Kuivõrd Te aga küsimust sellest aspektist tõstatanud ei ole, siis ma käesolevale küsimusele analüüsis eraldi ei keskendu.

18. Olete tõstatanud küsimuse ka seoses sellega, kas politsei tegi piisavalt, et välja selgitada kõnealuse juhtumi asjaolud, piirdudes üksnes avaldaja küsitlemisega telefoni teel ning mitte politseipatrulli asjaolude selgitamiseks kohale saates.

19. Minu arvates ei tähenda korrakaitselik sekkumise eelduste väljaselgitamine tingimata vajadust selgitada juhtumi asjaolusid kohapeal, veelgi enam kirjaliku menetluse läbiviimist. Küllaldaselt infot otsuse tegemiseks on minu arvates võimalik põhimõtteliselt saada ka sidekanali kaudu, kuid ametnikul peab tekkima mõistlik veendumus, et kõik asja otsustamiseks olulised asjaolud on kindlaks tehtud ning usutavad. Politsei järelevalve menetluse alustamise otsustamisel määratakse haldusmenetluse üksikasjad, sh menetluse alustamiseks vajaliku teabe hulk sarnaselt muuliigiliste haldusmenetlustega HMS § 5 lg 1 alusel, kasutades haldusorganile antud kaalutlusõigust.

20. Mis puudutab sekkumisele sätestatud eelduste kontrollimist, siis tahaksin rõhutada, et minu arvates ei saa politsei siin väljuda PPVS-iga seatud piiridest. Politseilt ei saa eeldada, et ta selgitaks välja poolte vahel tekkinud eraõigusliku suhte täpse sisu, rääkimata vastanduvate nõuete põhjendatuse hindamisest.⁹ Politsei kohustused piirduvad eelkõige nende asjaolude hindamisega, mis on vajalikud oma pädevuse kindlakstegemiseks: milline õigushüve ja millisel viisil on ohustatud või kahjustatud ning kas pöörduja teab, kes õigushüve on kahjustanud või kas tal on piisav võimalus see ise välja selgitada. Samuti, kas esineb muid asjaolusid, mis oma õiguste kaitsmist objektiivselt takistavad.

21. Teie avaldusele lisatud helisalvestisest saab järeldada, et kõne vastuvõtnud ametnik selgitas välja juhtumi põhilised asjaolud (sh suhte eraõigusliku iseloomu) ning andis pöördunud isikule selgituse edasise toimimise kohta sellises olukorras. Ühtlasi tegi ametnik kindlaks, milline eraõiguslik isik – Europark Estonia OÜ – on politsei poole pöördunud isiku õigustesse sekkunud. Mul ei ole alust arvata, et politsei tõlgendas selle olukorra lahendamisel PPVS § 7² lg-t 2 valesti ja oleks sellega rikkunud pöördunud isiku õigusi.

Kokkuvõte

Kokkuvõttes leian, et Teie poolt avalduses esitatud andmetest ei nähtu isikute põhiõiguste või vabaduste rikkumist politsei poolt.

Seisukoha kujundamisel olen tuginenud neile asjaoludele, mis on Teie avaldusest tuvastatavad. Kuna Teie avaldus esitab teavet politsei tegevuspraktika kohta üldistatult (va viide ühele konkreetsele juhtumile), siis on ka õiguskantsleri seisukoht kujundatud seda teavet üldistatult arvesse võttes. Seega ei tulene sellest, et politsei tegevus mõne konkreetse juhtumi menetlemisel

---

⁹ Enamasti on pooltevahelised võlaõiguslikud nõuded ja sanktsioonid parkimise korral tuletatavad kas konkludentelt või sõnaselgelt sõlmitud parkimislepingute sätetest, mille analüüsimist ei saa politseilt eeldada. Vaideldav võib olla ka see, kas leping on kvalifitseeritav üürilepinguna, hoiulepinguna jne.

§ 7² lg-t 2 kohaldades ei võiks isikute õigusi rikkuda, kui nt tuvastamata jäetakse järelevalvemenetluse alustamise otsustamiseks olulised asjaolud vmt.

Austusega

/allkirjastatud digitaalselt/

Hent Kalmo
õiguskantsleri asetäitja-nõunik
õiguskantsleri volitusel